

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทและปัญหาในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และข้อเสนอแนะการดำเนินงานการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ประชากรในการวิจัย คือ ผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่สำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 35 แห่ง เลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามตำแหน่ง คือ ผู้บริหารสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันละ 1 คน และ เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันละ 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ได้แบบสอบถามกลับคืน จำนวน 58 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.29 ใช้โปรแกรม SPSS ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษารoles บทบาทในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติตามแผน ด้านการตรวจสอบ และด้านการพัฒนาปรับปรุง สรุปได้ดังนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาโท มีตำแหน่งเป็นเจ้าหน้าที่ มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์ และมีประสบการณ์ในการทำงานด้านประกันคุณภาพการศึกษาไม่เกิน 5 ปี

5.1.2 ผลการวิจัยด้านบทบาท และปัญหา ตลอดจนข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดังนี้

1) การปฏิบัติตามบทบาทในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนี้

ด้านการวางแผน พบว่า โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บทบาทที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด คือ โครงสร้างของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบันประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูง บุคลากรสายวิชาการ บุคลากรสายสนับสนุนและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ มีการวางแผนการตรวจประเมินคุณภาพภายในประจำปีระดับคณะวิชาและระดับสถาบัน อยู่ในระดับมาก เช่นกัน ส่วนค่าเฉลี่ยการปฏิบัติต่ำสุด คือ สถาบันมีระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาที่พร้อมใช้และสามารถเชื่อมโยงกันได้ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า โดยภาพรวมมีการปฏิบัติตามแผนหรือการนำแผนที่กำหนดไว้ไปสั่งการปฏิบัติอยู่ในระดับมากและทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บทบาทที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด คือ การแจ้งให้คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบันรับทราบแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจน รองลงมาคือ การพัฒนาบุคลากรโดยการฝึกอบรม ศึกษาดูงาน แลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา ส่วนค่าเฉลี่ยการปฏิบัติต่ำสุด คือ การจัดโครงการ/กิจกรรมตามแผนปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยทุก 2 เดือน

ด้านการตรวจสอบ พบว่า โดยภาพรวมมีการตรวจสอบภายหลังจากการปฏิบัติตามแผนอยู่ในระดับมาก และทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า บทบาทที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด คือ การจัดส่งรายงานการประเมินคุณภาพภายในระดับสถาบันและข้อมูลพื้นฐานให้ สกอ. ภายในเวลาที่กำหนด รองลงมาคือ การนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับคณะวิชา ระดับสถาบัน และจาก สมศ. มาปรับแผนพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ สกอ. และ สมศ. ส่วนค่าเฉลี่ยการปฏิบัติต่ำสุด คือ สำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาเทียบเคียง (Benchmark) ผลการประเมินคุณภาพการศึกษากับมหาวิทยาลัยอื่นเพื่อหามาตรฐานหรือการปฏิบัติที่ดี (Good Practice)

ด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า โดยภาพรวมมีการพัฒนาปรับปรุงหลังจากการตรวจสอบอยู่ในระดับมากและทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า บทบาทที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด คือ การนำผลการวิเคราะห์จากการประเมินคุณภาพภายในระดับคณะวิชา ระดับสถาบันและจาก สมศ. ส่งให้คณะวิชา/หน่วยงานหรือคณะกรรมการที่รับผิดชอบรับทราบ

เพื่อนำไปพัฒนา/ปรับปรุงแผนกลยุทธ์และแผนการปฏิบัติงานในปีการศึกษาต่อไปตามเวลาที่กำหนด รองลงมา คือ การพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยรับฟังข้อเสนอแนะจากคณะวิชาและหน่วยงานอย่างต่อเนื่อง ส่วนค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง และนำเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพิจารณา

2) ปัญหาในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนี้

ด้านการวางแผน พบว่า โดยภาพรวมมีปัญหาด้านการวางแผนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ สถาบันมีระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาที่พร้อมใช้และสามารถเชื่อมโยงกันได้ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ สถาบันกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจนและปฏิบัติได้ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนค่าเฉลี่ยปัญหาต่ำสุด คือ การจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยทุก 3 เดือน ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

ด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า โดยภาพรวมมีปัญหาด้านการปฏิบัติตามแผนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดส่งรายงานการประเมินตนเอง ให้คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 2 สัปดาห์ ก่อนการตรวจเยี่ยม อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ กำกับดูแลคณะวิชา ภาควิชา/สาขาวิชา และหน่วยงานสนับสนุนให้ขับเคลื่อนการทำงานโดยจัดทำรายงานการประเมินตนเองตามตัวบ่งชี้ที่สถาบันกำหนด อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนค่าเฉลี่ยปัญหาต่ำสุด คือ การแจ้งให้คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบันรับทราบแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจน อยู่ในระดับน้อย

ด้านตรวจสอบ พบว่า โดยภาพรวมมีปัญหาด้านการตรวจสอบหลังจากการปฏิบัติตามแผนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การติดตามผลการดำเนินงานของตัวบ่งชี้ต่างๆ อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ การกำกับดูแลให้คณะวิชาต่างๆหรือทำหน้าที่จัดส่งรายงานการประเมินคุณภาพภายในและข้อมูลพื้นฐานให้ สกอ. ภายในเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ส่วนค่าเฉลี่ยปัญหาต่ำสุด คือ การจัดส่งรายงานการประเมินคุณภาพภายในระดับสถาบันและข้อมูลพื้นฐานให้ สกอ. ภายในเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับน้อย

ด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า โดยภาพรวมมีปัญหาด้านการพัฒนาปรับปรุงหลังจากการตรวจสอบอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง และนำเสนอ

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพิจารณา อยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ การนำผลการวิเคราะห์จากการประเมินคุณภาพภายในระดับคณะวิชา ระดับสถาบันและจาก สมศ. ส่งให้คณะวิชา/หน่วยงานหรือคณะกรรมการที่รับผิดชอบรับทราบเพื่อนำไปพัฒนา/ปรับปรุงแผนกลยุทธ์และแผนการปฏิบัติงานในปีการศึกษาต่อไปตามเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน ส่วนค่าเฉลี่ยปัญหาต่ำสุด คือ การพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโดยรับฟังข้อเสนอแนะจากคณะวิชาและหน่วยงานอย่างต่อเนื่อง อยู่ในระดับปานกลาง

3) ข้อเสนอแนะการดำเนินงานการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนี้

ด้านการวางแผน พบว่า สถาบันควรวางแผนการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพพร้อมกับคณะและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นปีการศึกษา และควรจัดลำดับการดำเนินงานและมีการวางแผน โครงสร้างที่ชัดเจน ครอบคลุมทุกพันธกิจ รวมถึงมีการสอบถามความเป็นไปได้ของแผนการดำเนินงาน

ด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า สถาบันและหน่วยงานต่างๆ ควรมีการปฏิบัติตามแผนการดำเนินงานของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ และสร้างความเข้าใจความร่วมมือจากบุคลากรทุกหน่วยงาน และจัดประชุมเพื่อปรับข้อมูลความเคลื่อนไหวของการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างสม่ำเสมอเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการดำเนินงาน

ด้านการตรวจสอบ พบว่า สถาบันควรมีการตรวจสอบการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอและอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำปัญหาข้อบกพร่องไปปรับปรุงให้เกิดผลดีในระยะต่อไป

ด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า สถาบันควรมีการประชุมวางแผนแก้ไขผลการดำเนินงาน โดยให้ปรากฏในรายงานการประชุม และนำผลการตรวจติดตามมาปรับปรุงการวางแผนกระบวนการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และพัฒนาผู้ตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในให้มีมาตรฐานและสามารถตีความตัวบ่งชี้ได้ถูกต้อง โดยคำนึงถึงบริบทและสภาพแวดล้อมของหน่วยงานเป็นหลัก

5.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาบทบาทและปัญหาตลอดจนข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้นำผลการวิจัยที่สำคัญมาอภิปราย ดังนี้

5.2.1 ด้านบทบาทในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

ด้านการวางแผน พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด ได้แก่ โครงสร้างของ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบันประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูง บุคลากรสาย วิชาการ บุคลากรสายสนับสนุนและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งมีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ อุไรพรรณ เจนวานิชยานนท์ (2545) ที่กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งในประเทศไทย จำเป็นต้อง ดำเนินการเพื่อแสดงศักยภาพในการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามมาตราที่ 47 แห่ง พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับนโยบายและแนวปฏิบัติ ในการประกันคุณภาพการศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ คือ สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง จะต้องมีการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษารูปแบบและมีกลไกการ ประกันคุณภาพที่เหมาะสม

ด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ สำนักงานประกันคุณภาพ การศึกษาแจ้งให้คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบันรับทราบแผนการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษอย่างชัดเจน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ เกษม วัฒนชัย (2543) ที่กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กิจกรรมหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพ การศึกษา หากสถาบันได้ดำเนินการตามระบบและแผนที่ได้กำหนดไว้ จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นได้ ว่า จะได้บัณฑิตที่มีคุณภาพตามลักษณะที่พึงประสงค์

ด้านการตรวจสอบ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด ได้แก่ การจัดส่งรายงานการ ประเมินคุณภาพภายในระดับสถาบันและข้อมูลพื้นฐานให้ สกอ. ภายในเวลาที่กำหนด ผลการวิจัย นี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ถิรนนท์ ปาลี (2553) ที่พบว่า สิ่งที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา คือ การกำหนดแผนดำเนินงานเพื่อเตรียมรับการตรวจ ประเมิน การให้ความสำคัญกับขั้นตอนการเตรียมการประเมินและตรวจสอบ และขั้นตอนภายหลัง การประเมินและตรวจสอบ และ อุทุมพร จามรمان (2545) ที่กล่าวว่า การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของ สถาบันอุดมศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถาบันเองหรือ โดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่ กำกับดูแลสถาบัน เพื่อให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาได้ดำเนินการตามภารกิจหลักอย่างมีคุณภาพ

ด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติสูงสุด ได้แก่ สำนักงาน ประกันคุณภาพการศึกษานำผลการวิเคราะห์จากการประเมินคุณภาพภายในระดับคณะวิชา ระดับ สถาบันและจาก สมศ. ส่งให้คณะวิชา/หน่วยงานหรือคณะกรรมการที่รับผิดชอบรับทราบเพื่อนำไป

พัฒนา/ปรับปรุงแผนกลยุทธ์และแผนการปฏิบัติงานในปีการศึกษาต่อไปตามเวลาที่กำหนด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ การศึกษาของ ถิรนนท์ ปาลี (2553) ที่พบว่าความสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา คือ การนำข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการเป็นแนวทาง การพัฒนา

5.2.2 ด้านปัญหาในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

ด้านการวางแผน พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ สถาบันมีระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาที่พร้อมใช้และสามารถเชื่อมโยงกันได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ กัลยาณี รัตนวราหะ (2556) ที่พบว่าแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ด้านการวางแผน ควรมีการพัฒนาฐานข้อมูลให้เชื่อมโยงเพื่อใช้ในการวางแผน และเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนการพัฒนาสถาบัน นอกจากนี้ ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ บุญจันทร์ (2555) ที่กล่าวว่า ควรมีการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพสถานศึกษา โดยการจัดทำระบบสารสนเทศอย่างเป็นระบบ และจัดให้มีการประเมินและดำเนินการตรวจสอบคุณภาพอย่างสม่ำเสมอ

ด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดส่งรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน ให้คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 2 สัปดาห์ ก่อนกำหนดการตรวจเยี่ยม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ธัญญาทิพย์ บูรณพันธุ์วิวัฒน์ (2544) ที่พบว่า ปัญหาและอุปสรรคสำคัญในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา คือ ความร่วมมือในการทำงานร่วมกันของบุคลากร และบุคลากรยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา ผู้บริหารควรดำเนินการแก้ไขปรับปรุง โดยจัดอบรมให้ความรู้ในเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรทุกฝ่ายมีความรู้ ความเข้าใจตรงกัน ดำเนินการวางแผนการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาให้เป็นระบบ และลงมือดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่องต่อไป

ด้านการตรวจสอบ พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ต่างๆ อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กรรณิกา เทศกาล (2554) ที่พบว่า ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินงานประกันคุณภาพศึกษาน้อย และขาดการตรวจสอบและการทบทวนคุณภาพทำให้ไม่มีการพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานการศึกษา

ด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง และนำเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพิจารณา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิไลรัตน์ วิริยะวิบูลย์กิจ

และ ธเนศ คารุ่งโรจน์ (2554) ได้พบว่า การดำเนินการพัฒนาและปรับปรุงงาน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ และต่อประสิทธิผลของการประกันคุณภาพตามกระบวนการ PDCA ในทุกระดับ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1) จากผลการวิจัยด้านการวางแผน พบว่า ค่าเฉลี่ยต่ำสุดในการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม กับค่าเฉลี่ยสูงสุดของปัญหาในด้านนี้เป็นเรื่องเดียวกัน คือ สถาบันมีระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาที่พร้อมใช้และสามารถเชื่อมโยงกันได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า ในการวางแผนงานต่างๆ เกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา สารสนเทศมีความสำคัญอย่างมาก สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงควรดำเนินการ ดังนี้

1.1) กำหนดให้มีหรือพัฒนาฐานข้อมูลที่สามารถเชื่อมโยงได้ทุกฐานที่มีอยู่จริงในปัจจุบัน โดยกำหนดความต้องการของข้อมูลสารสนเทศให้ชัดเจน

1.2) ประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อหาวิธีการเชื่อมโยงข้อมูลที่ต้องการ และกำหนดลักษณะคุณภาพของข้อมูล รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และเป็นระบบมากขึ้น

2) จากผลการวิจัยด้านการปฏิบัติตามแผน พบว่า ค่าเฉลี่ยต่ำสุดในการปฏิบัติตามบทบาทในการส่งเสริม คือ การศึกษาจัด โครงการ/กิจกรรมตามแผนปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา (อย่างน้อยทุก 2 เดือน) และค่าเฉลี่ยสูงสุดของปัญหาในด้านนี้ คือ การจัดส่งรายงานการประเมินตนเอง ให้คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 2 สัปดาห์ก่อนการตรวจเยี่ยม ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงควรดำเนินการ ดังนี้

2.1) กำหนดการจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแผนการปฏิบัติงานให้ควบคุมตามแผนที่วางไว้ เพื่อให้มีการจัดโครงการ/กิจกรรมครบตามแผนงานการดำเนินงานให้ทุกหน่วยงานได้รับความรู้ครบถ้วน และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปดำเนินงานต่อไปได้อย่างถูกต้อง

2.2) กำหนดให้มีการจัดส่งรายงานการประเมินตนเอง ให้คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 2 สัปดาห์ก่อนการตรวจเยี่ยม โดยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้สามารถจัดทำรายงานตามกำหนดเวลา และมีการติดตามงานอย่างต่อเนื่อง

3) จากผลการวิจัยด้านการตรวจสอบ พบว่า ค่าเฉลี่ยต่ำสุดในการปฏิบัติตามบทบาทในการส่งเสริม คือ การศึกษาเทียบเคียง (Benchmark) ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในกับมหาวิทยาลัยอื่นเพื่อหามาตรฐานหรือการปฏิบัติที่ดี (Good Practice) และค่าเฉลี่ยสูงสุดของปัญหา

ในด้านนี้ คือ การติดตามผลการดำเนินงานของตัวบ่งชี้ต่างๆ อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงควรดำเนินการ ดังนี้

3.1) นำผลการประเมินคุณภาพมาเทียบเคียงมาใช้ โดยเข้าระบบ CHE เพื่อสืบค้นข้อมูลของสถาบันที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น ประเภท ขนาด จุดเน้น เพื่อให้สามารถเทียบเคียงผลการประเมินในแต่ละองค์ประกอบได้

3.2) มีระบบและกลไกในการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ต่างๆ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เช่น มีกรรมการติดตามและประเมินผลภายในสำหรับเรื่องนี้โดยเฉพาะ เพื่อสร้างความตระหนักให้หน่วยงานและผู้เกี่ยวข้อง

4) จากผลการวิจัยด้านการพัฒนาปรับปรุง พบว่า ค่าเฉลี่ยต่ำสุดในการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม กับค่าเฉลี่ยสูงสุดของปัญหาในด้านนี้เป็นเรื่องเดียวกัน คือ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง และนำเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพิจารณา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จึงควรดำเนินการ ดังนี้

4.1) ควรจัดทำแผนการตรวจติดตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา ในแผนงานปฏิบัติประจำปี

4.2) กำหนดวิธีการนำเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพ เช่น การกำหนดในวาระการประชุม อย่างต่อเนื่อง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาบทบาทในการส่งเสริมการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแบบเชิงลึกเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบ และการพัฒนาปรับปรุง เป็นต้น

2) ควรศึกษาผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นรายสถาบัน เพื่อศึกษาพัฒนาการ หรือ ปัญหาอุปสรรคต่างๆ และนำผลการวิจัยมาแก้ไขปัญหตามบริบทของแต่ละสถาบัน

3) ควรศึกษาผลการดำเนินงานเชิงเปรียบเทียบของสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ